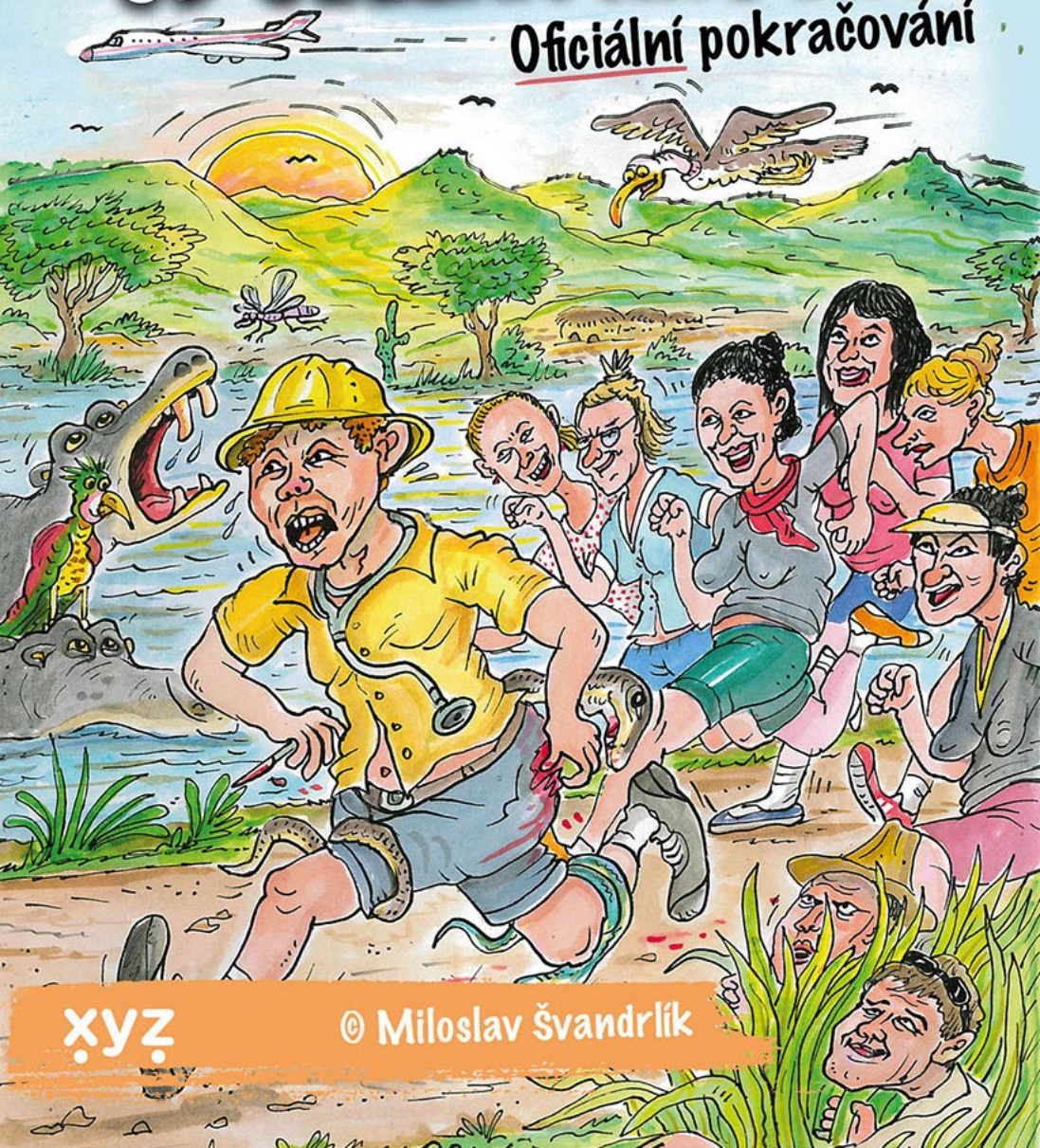

— Jiří Růžicka —

HRDINA OD JEZERA HROCHŮ

Oficiální pokračování

xyz

© Miloslav Švandrlík

Hrdina od Jezera Hrochů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Jiří Růžička
Hrdina od Jezera Hrochů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jiří Růžička

HRDINA OD JEZERA HROCHŮ

xyz

To se takhle potká skvělé čtení, natěšený knihomol
a ekologické knihkupectví... Začátek vtipu? Ale kdepak!
Pošlete své knihy dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

Vážení čtenáři, dovolte několik slov úvodem.

Miloslav Švandrlík se při přípravách filmového zpracování svého humoristického románu Doktor od Jezera hrochů rozhodl začít pracovat na synopsi pro možné knižní i filmové pokračování. Do díla se pustil s nadšením a energickým zápalem. Bohužel, stihl napsat pouze fragment tohoto pokračování, než byl tvůrčí proces náhle přerušen jeho úmrtím.

Tento nedokončený fragment synopse zůstal dlouho ležet v zapomnění, než se nám dostal na redakční stůl a vznikl nápad kontaktovat dědice. Po vstřícných jednáních a s plným respektem k odkazu zesnulého autora se vydavatelství nakonec podařilo získat práva k tomuto literárnímu pozůstatku, stejně jako svolení k jeho dalšímu zpracování. Rozhodli jsme se tento fragment zařadit jako bonus na konci nově vydané knihy, aby tak čtenáři měli možnost nahlédnout do procesu tvorby a zároveň si užili alespoň část plánovaného autentického pokračování.

K dokončení díla byl přizván současný humorista Jiří Růžička, který je známý svou schopností zacházet s jemnou satirou a vtípem. Jiří Růžička k projektu přistoupil s velkou úctou k originálnímu autorovi. Současně však

JIŘÍ RŮŽIČKA

plně zapojil svou autorskou invenci a rozhodl se posunout původní postavy do současného prostředí. Tento krok umožnil, aby nově vzniklé dílo lépe reflektovalo současné společenské události a tematiku, což přidalo na aktualitě a relevanci příběhu.

Jiří Růžička, s citem pro detail a hlubokým porozuměním originálnímu duchu Švandrlíkova humoru propojil staré postavy s novými situacemi a problémy, které jsou charakteristické pro dnešní dobu. Zároveň si neodpustil přidat do příběhu svou obvyklou dávku ironie a nadsázky, čímž vytvořil dílo, které je nejen poctou Miloslavu Švandrlíkovi, ale zároveň stojí pevně na vlastních nohou jako samostatný a originální příspěvek k české literatuře. Tato nová kniha tak přináší nejen nostalgictější zážitek pro fanoušky Švandrlíka, ale také svěží a moderní čtení pro novou generaci.

Redakce

KAPITOLA PRVNÍ

„Omluvte mě na chvíli,“ oznámil MUDr. Čeněk Dobešek své sestře Veronice Krajánkové, když v čekárně ubylo pacientů, načež si oblékl bílý plášť, sebral ze stolu nějaké papíry, vložil je do průhledných desek a s naprostou samozřejmostí vykročil ke dveřím.

„Ale to jsou poukázky na laboratoř a vyšetření štítné žlázy pro paní Trojanovou!“ zastavila ho Veronika.

„Vím o tom. Jenom si u nich potřebuju něco ověřit,“ nenechal se rozhodit a opustil ordinaci.

Cestou po chodbě už tak sebejistě nevypadal. Šoural se těsně při zdi, občas se o ni i otřel, jen aby si nikdo nevšiml, že zrovna on míří k psychiatrické ambulanci.

Bolavá duše ho trápila už delší dobu, ale teprve na Silvestra od ní dostal rozhodující úder. Jen co venku vypukly pyrotechnické orgie, Čeněk se rozklepal jako pudink v autě jedoucím po dálnici D1 a nemínil s tím přestat ani

při půlnočním přípitku. Když si Lenka, jeho přítelkyně, se kterou vítal nový rok 2020, všimla, že kvůli tomu několikrát vyšplouchnul šampaňské ze skleničky, taktně mu naznačila, že by měl se sebou začít něco dělat, nebo se brzy nestrefí klíčem do klíčové dírky a zkomplikuje si tak vstup do různých zamčených místností, a hlavně do bytu. Pochopil, že jde do tuhého, a konečně se v práci odhodlal k utajené výpravě za odborníkem na hlavu, psychiatrem MUDr. Tomášem Kalamářem.

Musel to vzít přes čekárnu, jelikož Kalamářova ordinace má bohužel jen jeden vchod. A z ní právě jako naschvál vyšla vrchní sestra.

„Taky, pane doktore? Taky, taky?“ vypálila na něj šibalsky.

„Ne, sestři, to ne,“ zakuňkal a zamával deskami. „Jenom nesu kolegovi nějaký papíry.“ Jenže pak se začervenal jako třináctiletá dívka, co právě omylem vstoupila do pánských sprch.

„Je mi to jasný, pane doktore,“ zašeptala, zamrkala a shovívavě se na něj usmála. „Nemáte se za co stydět. Stejně nakonec všichni skončíme v blázinci. A vy už budete mít náskok.“

Jen co vešel do čekárny, hned zaťukal klíči na dveře ordinace, jak to dělá personál, aby se vymezil vůči paci-

entům, kteří se tu stydlivě krčili na židlích a maskovali si obličej. Tak moc je chtěl povzbudit hřejivými slovy, že se nemají za co stydět, ale styděl se jim to říct.

„Jsem v háji, Tome!“ odhodil Čeněk zábrany, když doktor Kalamář nastražil své profesionální slechy. „Asi to bude posttraumatickej stres. Nějak přestávám všechno snášet. Chápu, že ta moje jednodenní africká anabáze musela tady všechny pobavit. Sám se směju, když si vzpomenu, že jsem tam letěl léčit, a hlavně vydělávat prachy pro svou chamtivou tchyni a její dceru, toho času bohužel stále ještě mou manželku, ale obratem jsem sám potřeboval lékaře. Uříznout si zásadní kus zadnice jenom kvůli tomu, že mě do něj kousla neškodná užovka, která na rozdíl od mamby nedokáže uštknout jedem, ani kdyby se třicetkrát za sebou svlíkla, je fakt k popukání. Holt jsem si v Africe uříznul i ostudu. To беру. Ha ha. Ale už toho začínám mít plný zuby. I když vím, že kdyby se to celý nestalo, tak bych se nikdy nesblížil s Lenkou, která se o mě pečlivě starala v letadle, hlavně když jsem letěl odlehčenej zpátky. I po tak dlouhý době mám pocit, že mi tady všichni pořád koukaj na kráter v zadku, kterej je bohužel vidět i přes kalhoty, a náramně se u toho baví. Ať už jde kolem mě po chodbě sestra, doktor, nebo dokonce uklízečka, všichni mají dost co dělat, aby nevyprškli smíchy. Rozesmává je i moje kulhání, což už je dost za čá-

rou. Někdy mě i na chodbě zastaví a tahaj ze mě rozumy, aby se pak měli čemu smát. A snad nejhorší je ten jejich ironickéj soucit. Aspoň mně to tak přijde. Ale třeba jsem jenom paranoidní a všechno tohle je jen výplod mýho mozku. Jak to vidíš ty, Tomáši?”

„Myslím, že paranoidní nejsi,“ odpověděl Kalamář, zamyslel se a zvážněl. „Neříká se mi to snadno, Čenku, ale ona je to pravda. Seš tu všem pro legraci.“

Čeněk splaskl jako píchlá duše. Jeho vlastní duše na tom byla ještě hůř. Ačkoliv patří k uznávaným lékařům, v takovém stavu by nebyl schopen ošetřit ani opruzeninu.

Psychiatr ho soucitně poplácal po zádech, načež vyprskl smíchy, až si Čeněk musel otřít obličej, a odkopal se: „Klid, chlape! Dělá si legraci. Ale měl ses vidět!“

MUDr. Tomáš Kalamář je známý tím, že se občas chová jako blázen, aby se tak přiblížil ke svým pacientům. Zlí jazykové ovšem tvrdí, že to kvůli pacientům nedělá, ale že blázen skutečně je. Už jenom ten jeho takřka neutuchající bizarní úsměv potvrzuje, že nebudou daleko od pravdy. Původně se chtěl prosadit jako klavírista, ale i když hrál vážnou hudbu, nikdo ho vážně nebral, proto dal nakonec přednost psychiatrii, která je pro něj jako stvořená, ať už na pozici lékaře, nebo pacienta.

„Ale musíš uznat, že ta tvoje kauza má potenciál,“ pokračoval Kalamář, ještě zadýchaný od smíchu. „Lékař,

kteřej si zbůhdarma odřezává z těla maso, jako kdyby byl kebab, nemá ve světě grotesky a komedie obdoby. Je proto jasný, že se ti občas někdo po tom tvým zadku ohlídně. Zkus se nad to povznést, dělej si z toho legraci. Můžu potvrdit, že to v tvém případě není vůbec nic složitýho. Krásně se uvolníš a zjistíš, že se ti tu nikdo neposmívá, ale že se na tebe kolegové jenom nevinně usmívají, jako se usmívají i vzájemně na sebe, protože je to příjemnější, než kdyby se na sebe mračili.“

„Jenže já si připadám jak pod palbou i mimo nemocnici,“ přiznal Čeněk. „Lidi po mně pořád pokukujou a pochechtávají se. Na chirurgii mi doporučili, abych kvůli rehabilitaci chodil plavat, ale já si vůbec nedokážu představit, že bych se jen tak producíroval ve sprchách.“

„To je jen tvoje fantasmagorie. Plavat choděj i invalidi bez rukou a nohou a nikdo se jim tam nesměje. Lidi po tobě pokukujou jenom kvůli tomu, že ty pokukuješ po nich.“

„Nepokukuju!“

„Ale pokukuješ! Jak bys jinak věděl, že oni pokukujou po tobě?“

Čeněk se zamyslel a uklidnil. Břemeno měl ale na srdci pořád.

„Asi nedokážu unést tolik štěstí najednou,“ přiznal, jen co si udělal v hlavě trochu pořádek. „Nejdřív jsem si při-

padal jako v ráji. Když ti opětuje lásku tak skvělá a krásná ženská jako Lenka, jsou všechny starosti menší než mateřský znamínko na zrnku máku a nějaká amputovaná zadnice tě nemůže rozhodit, i když v ní třeba škube, jako když posolíš čerstvě naporcovaného kapra. Všechno jsme si naplánovali. Můj rozvod, naši svatbu, děti i stěhování do domu mých rodičů v Nymburce, kde máme slíbený celý patro i s balkonem. Ani o práci bych tam neměl mít nouzi. Místní praktik, nákej doktor Buben, se chystá do důchodu a přeje si, abych to vzal po něm. Tomu říkám happyend! Kam se hrabe Sněhurka a sedm trpaslíků. Ale pak se mi to rozleželo a já ucítil tíhu zodpovědnosti. Jako kdyby mi někdo dal na záda ruksak s pytle cementu. Dostal jsem strach, že zklamou nejlepší ženskou na světě. Jako by nestačilo, že mám v zadku kráter, že kulhám a že si tady kvůli tomu ze mě dělají legraci. Bojím se, že mě Lenka nechá. Už se to nedá vydržet.“

Čeněk se málem rozplakal. Čekal, že ho Kalamář podpoří, případně zase soucitně popláce po zádech, ale ten zvážněl také, možná až příliš, takže nestranný pozorovatel mohl v jeho chování pozorovat parodické prvky.

„Je mi líto, Čenku, to opravdu vypadá na rozchod,“ oznámil mu s beznadějí v hlase, vzápětí ale ožil a málem ho seřval: „Ovšem ne kvůli zadku a kulhání, ty jelito, ale protože seš podělanej strachy! To ženský nemaj rády.“

„Ale co mám dělat?“ zasténal Čeněk.

„Předepíšu ti prášky. Možná z nich budeš mít nejdřív v hlavě trochu guláš, ale za pár tejdnu se ti uleví, uvidíš. Akorát v posteli z tebe přechodně nebude kanec.“

„Já, a kanec? Spiš lenochod. Horší to bejt už nemůže. Večer se vracívám domů vyčerpanej jako studna na Sahaře a usínám metr nad postelí. Jestli tohle brzo neskončí, tak se mnou Lenka vyrazí dveře.“

„Moje slova. Předepíšu ti ještě speciální prášky na uklidnění. Pomůžou ti, než zaberou ty první. Účinkujou takřka okamžitě a jsou výborný. Evropská unie se je chystá zakázat, tak buď rád, že jsi depresi dostal včas. Ale nepřeháněj to s nima, tyhle jsou silně návykový.“

Jen co Čeněk nafasoval v lékárně příslušný proviant, hned rozlepil krabičku s léky na uklidnění, před kterými ho doktor Kalamář varoval, a slupnul rovnou dvě tablety. Za půl hodiny se ho doslova zmocnila dobrá nálada a za hodinu už plaval v bazénu jako atomový lachtan. Voda od něho cákala na všechny strany, ostatní plavci před ním raději uhýbali. Ve sprchách na sebe neupozorňoval svou odlehčenou zadnicí, ale falešným zpěvem. Přesto si ho nikdo nevšímal. Ani v šatnách nikoho nezaujal, přestože se tu producíroval nezvykle dlouho a okázale. Takový balzám na nervy opravdu potřeboval, neskutečně si to

užíval. Vždyť si na vlastní kůži ověřil, že mimo nemocnici jeho ořezané sedací ústrojí nikoho nezajímá.

„Nemůžu se dočkat, až vypadneme z Prahy a konečně budeme mít klid,“ svěřil se Lence, když dojedl dětskou porci guláše, kterou mu naservírovala k večeři, a opatrně se jí zeptal: „Nemohl bych prosím dostat ještě trochu přidáno?“

Lenka se hlasitě pleskla do čela a obrátila oči v sloup.

„Promiň, Čenku, to je zlovyk z letadla. Tam smíme dávat jenom hrozně malý porce. A někdy ani to ne,“ omlouvala se, když mu doplňovala talíř.

„Doufám, že nebudu mít příležitost to ověřit,“ podotkl jako odpůrce létání, když zabořil lžící do další porce guláše. „Mimochodem je to moc dobrý,“ dodal s plnou pusou a udělal na ni zamilované oči.

„To víš, musím se snažit, když láska prochází žaludkem.“

„To je sice hezký, žaludek bych fakt nepodceňoval, ale nesmíme zapomínat i na ostatní důležité orgány.“

Ještě ten večer jí je připomenul. Pak léky přestaly účinkovat.

KAPITOLA DRUHÁ

Jako každé ráno, i tentokrát postávali před nemocnicí lékaři a sestry ještě v civilním a diskutovali spolu při „startovací“ cigaretě. Bavili se náramně, probírali kdeco. Jakmile se však na obzoru objevil MUDr. Čeněk Dobešek, nit jejich diskuse se začala trhat. A když se přiblížil na doslech, všichni ztichli úplně a po očku ho sledovali.

„Dobré jitro, pane doktore!“ pozdravili ho takřka jednohlasně, když procházel kolem, a přidali i úsměv, ve kterém by podezřívavý člověk dokázal vystopovat jízlivost.

Čeněk mezi nimi poznal psychiatra Kalamáře, který mu včera přátelsky promlouval do duše, ale dneska ho už, spolu s ostatními, oslovoval „pane doktore“, ačkoliv si odjakživa tykají. Podvědomě proto cítil, že se od něj Kalamář snaží tímto způsobem distancovat. Co když jim vyprávěl o jeho traumatech? Historky o Čeňkově zadnici teď přece ve špitále frčí. Ale to by si snad jako profesionál nedovolil. I když, u něho člověk nikdy neví. Tohle všechno

mu prosvištělo hlavou a pořádně ho to rozhodilo, na sobě však nenechal nic znát.

„Dobré jitro i vám!“ odpověděl s úzkostlivě předstíraným klidem a ještě se speciálně obrátil na Kalamáře: „I vám, pane doktore! I vám!“

S úlevou vešel na chodbu a raději si vzal ještě jeden prášek na uklidnění, aby po včerejšku necítil takový útlum. Zabral rychle. Ještě ani nedošel do své ordinace a už mu v mozku začalo svítat. Uvědomil si, že na tom není zase tak špatně, jak se mu ještě včera zdálo. Nebude to přece dlouho trvat a dá sbohem nejen nemocnici, ale i vykalkulovanému manželství bez lásky! Jakkak se asi má jeho budoucí exmanželka Zuzana? zeptal se v duchu sám sebe a hned si i odpověděl: Asi ne zrovna nejlíp, když děvkař a lékař Karel Pištělák, kterého uháněla, aniž by brala ohled na jeho ženu, před ní utekl do Afriky! A co dělá jeho autoritativní tchyně Marie Košvancová? A chce to vůbec vědět? Nechce! Úsměv, který se objevil na jeho tváři, nesl v sobě čistou a upřímnou radost. Najednou uvěřil, že v Nymburce začne úplně nový život a všechna traumata nechá v Praze, že si bude mnohem víc věřit a unese i zodpovědnost. Tak dorůžova si vykreslil svou budoucnost, až se mu z toho zatočila hlava.

Lék, který mu předepsal Kalamář, jevil se až podezřele účinný.

Čeněk s úsměvem také ordinoval, což mnozí pacienti nedokázali ocenit, protože po několikahodinovém sezení v čekárně byla jejich schopnost vnímat značně oslabená dehydratací. Jeho veselý výraz tváře však s povděkem kvitovala zdravotní sestra Veronika Krajánková, přestože ji ještě nepřebolel doktorův chystaný úprk z Prahy ani jeho nový vztah.

Veronika Čenka odjakživa milovala. Mnohokrát se ho snažila svést, poplést mu hlavu svými neopotřebovanými vnady, vzbudit v něm erotické touhy tím, že se před ním schválně svůdně převlékala na začátku a na konci ordinálních hodin, a ještě si od něho párkrát nechala podat podprsenku, kterou jako zapoměla na stole. Zkoušela před ním smyslně kroutit zadkem, ale ve výsledku to spíš vypadalo, že potřebuje totální endoprotézu kyčelního kloubu. Však jí taky Čeněk doporučil kontrolu na ortopedii. Snažila se na něj dělat zamilované oči, ale vypadala u toho spíš jako pes, který loudí pamlsek. Přestala, až když jí Čeněk nabídl sušenku.

Ani parfém s feromony Veronice nepomohl. Toho léta však měla mnohem víc klíšťat než obvykle a do bytu se jí nastěhovali mravenci faraoni. Čenkův motor lásky a vášně stejně neroztočila. Kvůli nenaplněné lásce navíc začala trpět psychosomatickou zácpou, a tak vedle parfému musela mít v kabelce i projímadlo. Přesto ne-

CHTELO BY TO ENDOPROTÉZU,
VERONIKO ... ALE ČIVAVÁM ...
NA TO ZABÍRÁ SUŠENKA!

zahořkla, dál k Čěnkovi vzhlížela jako ke svému idolu a byla na něho velmi milá. Ostatní lidé, zejména pacienti, už takové štěstí automaticky neměli. Držela si je od těla pomocí pečlivě vyváženého a promyšleného přístupu, který upevňoval její autoritu a zároveň ji chránil před zešílením.

„Okamžitě odtud vypadněte!“ nebála se zařvat z okna na partu kluků, kteří sjížděli na skateboardech svah před nemocnicí. „Copak nevidíte, že tudy chodí nemocný lidi? Ne každý před váma dokáže uskakovat, smradi mizerný!“

„Nevíte, pane doktore, co je s internetem?“ vyzvídala, když na chvíli v ordinaci osaměli. „Nemůžu se připojit na svůj oblíbený stránky.“

„Prej ho zablokovali kvůli hackerům. Funguje akorát intranet a pošta. Budete muset surfovat jenom na mobilu.“

„Nechápu, jak může nákej hacker ohrozit chod nemocnice,“ divila se.

„Co já vím. Třeba umí vypnout elektřinu v celém objektu. Nebo ji přepnout z 220 na 380 voltů. Si pak představte ty otáčky ventilátorů a zubních vrtaček. Možná by taky mohl on-line upravovat lékařskou dokumentaci. Pacientovi by pak místo pravý ledviny vyoperovali levou a naopak.“

„Vy jste ale vtipálek, pane doktore. Kdo ví, jestli ten hacker už včera nenapadl nemocniční kuchyň. To maso bylo skoro syrový a hnusný.“

„Pochybuj, Veroniko. Takhle zmrvit jídlo by nedokázal žádný hacker.“

Veronika přitakala a vážně se zamyslela: „Když nemám počítač s internetem v práci, budu si holt muset pořídit nákej domů. Vidím to na notebook. A pořádněj, abych mohla hrát hry. Prej se tím daj vydělat miliony.“

V ordinaci se rozezvonil telefon. Veronika zvedla sluchátko a vzápětí hlásila: „Volá vám nákej doktor Buben.“

Čeňkovi zatrnulo. A oprávněně, protože čas, kdy se mohl opájet brzkou růžovou budoucností v Nymburce, se naplňoval.

„Pane doktore, moc se omlouvám, ale musel jsem přehodnotit svoje rozhodnutí,“ začal MUDr. Buben ze široka, aby se k nepříjemné zprávě dostal co nejpozději. „Ze všech stran mě přemlouvali. Sestra, pacienti. Manželka mě dokonce vydírala. Říkala, že když si to nerozmyslím, tak mi přestane vařit. Ono to její jídlo stejně za moc nestojí, ale potřebný živiny obsahuje, to jo, někdy i vitamíny. A má i další výhody. Jak není dobrý, tak se jím člověk nedokáže přecpat, a tudíž neztloustne.“

„Jestli vás můžu poprosit, pane doktore, tak to už vyklopte,“ přerušil ho Čeňek. „Mám čekárnu plnou nervóz-

ních lidí. Jestli na ně dneska nevyjde řada, tak mi to tu nejspíš rozmlátí. Vsadím se, že už shánějí beranidlo.“

„To by byla škoda, pane doktore, protože svou ordinaci i čekárnu budete ještě potřebovat. Rozhodl jsem se totiž, že odchod do důchodu odložím.“

Taková zpráva Čenka paralyzovala. Doktor Buben mu ještě popisoval, jak je jeho žena ráda, že se o něj zatím nemusí starat nonstop, ale Čeněk už neměl sílu vžívat se do jeho problémů. Slušně poděkoval za špatnou zprávu, zavěsil a ztuhl jako v pohádce O Šípkové Růžence.

„Mám zavolat dalšího pacienta?“ zajímala se Veronika, když už se delší dobu nehýbal a jenom seděl a koukal do zdi, na které visela fotografie zurčícího horského potoka jako mentální berlička pro nemocné pacienty. „Stalo se něco?“ zeptala se ho přímo, když na první otázku nereagoval.

„Stěhování do Nymburka se odkládá,“ vypustil ze sebe jobovku jako nějaký jedovatý plyn a ještě přidal obláček: „Ta užovka mě bude pronásledovat celý život.“

Smutek mu potáhl duši černým sukem. Začal se shánět po svých prášcích na uklidnění, ale nikde je nemohl najít. Ze stolu, kam je odložil, záhadně zmizely. Vlastně to zas taková záhada nebyla, vzhledem k tomu, jaké popularity se těšily mezi svými uživateli. Na internetu měly dokonce svůj neoficiální a takřka ilegální fanklub, jak Ve-

ronika pohotově zjistila z mobilu. Čěnkovi brzo došlo, že je ukradl některý z jeho pacientů, a farmaceutické berličky se vzdal.

Po tom všem neměl sebemenší chuť někoho léčit, vždyť si ani sám sobě nedokázal naordinovat úlevu, ale pacienti v čekárně se už začínali radikalizovat, a tak přece jenom a se sebezapřením zakuňkal:

„Čert to vem! Zavolejte dalšího pacienta!“

„Jak si přejete, pane doktore,“ souhlasila Veronika tiše a pokorně, načež náhle jako by celá ožila a pokračovala zvesela: „Ale nejdřív vás musím povzbudit a hodit tak nějak do pohody, abyste na tom nebyl hůř než naši pacienti.“

Vytáhla čistý bílý kapesník, na jednom z jeho rohů uvázala uzel, jako kdyby chtěla na něco nezapomenout, a do uzlu strčila ukazovák, čímž vytvořila maňáska. Druhou rukou pak vylovila z kabelky modrou krabičku z umělé hmoty a přiložila si ji k ústům.

„Jsem kapesní bílá paní,“ promluvila do krabičky, která její hlas legračně zvýšila, zakývala maňáskem, aby bylo jasné, že to jako mluví on, a pokračovala v monologu: „I když černý oblek by mi sedl mnohem víc. Nemusel by se tak často prát, v noci by mě maskoval a nevypadala bych jak z Ku-klux-klanu. Navíc černá paní nezní tak rasisticky jako bílá.“

Čeněk něco takového nečekal. Koutky jeho úst mírně poskočily. Líbilo se mu, že je Veronika tak snaživá, a zamrzelo ho, že v Nymburku už nebude.

„Copak to máte za šikovnou věcičku?“ vyzvídal.

„To je měnič hlasu, dárek pro synovce. Koupila jsem ho přes internet,“ odpověděla svým hlasem, načež si krabičku opět přiložila k ústům a dál mluvila jako bílá paní: „Abyste věděly, milé děti, pronásleduje mě bezhlavý rytíř. Chce si mě vzít. Prý se do mě bezhlavě zamiloval. Manžel bez hlavy by byl jistě poslušnější, protože si nemůže postavit hlavu. Jenže já už si vybrala jiného ženicha. Chci rytíře s hlavou a s titulem MUDr., co ordinuje právě tady. Snad si jednou všimne mé lásky.“

Čenčkovi v ten moment došlo, kam celá tahle show bude směřovat, a znervózněl. Veronika bohužel nebyla jeho typ. Nepřítahovala by ho, ani kdyby byla obložená uherským salámem a místo uší měla pípy.

Věnovala mu zamilovaný pohled, který by obměkčil i maso ze sto let staré dojnice, a navázala na předchozí větu: „Je moc hodný a milý. Zatím si mě nevšímá a dává přednost pacientům a ženě do větru, ale teprve se mnou by našel štěstí, které mu teď tak schází.“

Čenka přestalo mrzet, že Veronika v Nymburku nebude, a zase se začal těšit na pacienty. Předstíral, že nechápe, co se mu bílá paní snaží naznačit, ale výraz „žena do

větru“ ho znepokojil. Že by Veronika věděla o Lence víc než on? Nebo se ji snaží jenom urazit a pomluvit? Musel to zjistit, ale oklikou, aby se neprozradil.

„Na takovýho rytíře radši zapomeňte, když dává přednost prostitutce,“ oznámil kapesní bílé paní.

„Ale ona není lehká žena, i když je dost lehká,“ odvětila Veronika za bílou paní. „Ona ve větru jenom lítá.“

Čenčkovi došlo, že jen narážela na Lenčinu profesii, a rozhodl se celé divadlo ukončit dřív, než Veronika přitlačí ještě víc na pilu.

„Aha! To nejspíš dává přednost nějaký čarodějnici na koštěti,“ předstíral, že na to přišel, a hned se pokusil obrátit list: „Nechci se vás nějak dotknout, Veroniko, ale asi bysme měli spíš ordinovat než řešit strašidla.“

Jenže obrátit list se mu nepodařilo. Veroniku totiž zachvátily chmury.

„To jsem ale dopadla,“ zavzlykala dotčeně. „Ani dotknout se mě nechcete. Jako kdybych byla prašivá.“

„Ale tak jsem to nemyslel,“ hájil se Čeněk a neprozřetelně položil ruku na tu její, jak to viděl v romantických filmech.

Usmála se a položila druhou ruku na tu jeho. Nelenil a přidal do sendviče z rukou i svou další, tentokrát už poslední. Jenže Veronika s tím nechtěla přestat, a tak vytáhla svou první ruku zespodu a položila ji navrch. On udělal

totěž, aby nekazil zábavu a situaci tak zlehčil. Takhle se to pořád opakovalo, dokud kdosi nezaklepal na dveře.

„Přece jenom bude nejlepší, když zavoláte dalšího pacienta,“ navrhl Čeněk a stáhl své ruce pod stůl.

„To rozhodně bude,“ uznala Veronika a poslechla.

Jenže starost o Čenka jí dál vrtala hlavou. Nemohla vidět, jak se trápí, téměř za každou cenu mu chtěla ulevit a udělat radost. Při uklízení chorobopisů do kartotéky se nečekaně hluboce zamyslela, až ji to samotnou zaskočilo. Kdyby měla v ten moment nad hlavou žárovku, určitě by se rozsvítila. Dostala totiž nápad, který na její tváři vyloudil lišácký úsměv, a hned ho začala realizovat. Nenápadně si vypůjčila Čenkův zápisník a cosi si z něj opsala. Z práce pak šla normálně domů, ale po setmění vyrazila ven znovu, tentokrát maskovaná mikinou, kterou se ještě ten večer chystala darovat svému synovci k narozeninám. Vkradla se do opuštěného staveniště kousek za městem, kde nebylo ani živáčka, a zapadla mezi holé zdi. Pečlivě si dávala pozor, aby ji nikdo neviděl a neslyšel. Dlouho se ale nezdržela. Nejspíš tam někomu telefonovala, protože cestou z areálu zahodila do křoví pečlivě rozstříhanou SIM kartu. Pak se oklikou vrátila do města a vyrazila na oslavu synovcových narozenin.

* * *

„Těch pár měsíců už v týhle garsonce nějak vydržíme,“ utěšovala Lenka Čenka, když se přišoural domů na večeri a svěřil se jí s jobovkou od Bubna. „Prostě ty lidi od vás z nemocnice ignoruj a věnuj se svý práci. Buď rád, že neděláš doktora na frontě v první světový jako můj pradědeček. Zavšivenej a s cholerou běhal neohroženě po zákopech a ošetřoval raněný. Do kalhot si vystříhnul díru na zadku, aby si je nemusel pořád stahovat kvůli nekonečnému průjmu.“

„Ten asi musel dost nevábně vonět,“ napadlo Čenka.

„Pochybuju, že tenkrát na frontě řešili zrovna zápach. Cholera měli skoro všichni. Byli rádi, že vůbec žijou. Malichernosti je nezajímaly.“

„Na rozdíl od dneška,“ doplnil ji Čeněk. „Cholera nám sice zatím nehrozí, ale kdo ví, co se vyklube z toho čínskýho viru.“

„To netuší asi nikdo. Ale vím jistě, že pradědeček by se ho nebál.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Volá náká Radobejlová,“ hlásila Veronika Čeňkovi, který zrovna prohmatával břicho obézní pacientce.

Zdeňka Radobejlová telefonovala až z Afriky, kde pracovala jako zdravotnice v místní nemocnici. Právě ona měla tu „čest“ být u toho, když si tam Čeňěk odřízl ze zadku flákotu masa, a navíc viděla i plazu, který to všechno spískal.

„To není dobrý znamení,“ usoudil Čeňěk, když zaslechl její jméno.

„Copak, pane doktore?“ polekala se ošetřovaná pacientka. „Našel jste mi tam něco?“

„Jen to, co tam patří, paní Strouhalová. Ale bohužel i dvacet kilo sádla navíc. Měla byste zhubnout. Takhle příliš zatěžujete organismus. Abyste nefuněla jako lokomotiva.“

„Co si to dovoluujete?“ ohradila se nečekaně pacientka. „Obezita je závažná nemoc a já odmítám, abyste mě kvůli

ní zesměšňoval! K hubeným se takhle nechováte, co? To je jasná diskriminace!“

Čeněk nestál o žádný konflikt, starostí už měl dost, a tak jen vytáhl ruce z jejích faldů a suše dodal: „Omlouvám se, můžete se obléknout.“

„Pane doktore, Radobejlová pořád čeká!“ hlásila Veronika se sluchátkem v napřažené ruce, když opět osaměli. „Volá až z Afriky. Možná už stihla protelefonovat přidělené rejže pro celou vesnici.“

Čeněk se konečně dostal k telefonu. Pozdravil a v obou směrech napnul slechy. Moc dobře si Zdeňku pamatoval ze svého legendárního, leč velmi krátkého pobytu v Africe.

„Pane doktore! To jsem ráda, že vás zase slyším!“ tokala stejně horlivě jako v Africe, když prvně a zároveň naposled dorazil do tamní nemocnice. „Musím vám říct něco moc důležitýho. Ten had, co vás kousnul, nebyla užovka! Uštkla vás jedovatá mamba! Našli jsme ji až teď v klimatizaci. Měl jste pravdu! Kdybyste si ten zadek hned neufiknul, tak jste byl možná do půl hodiny tuhej! Sérum zrovna nebylo k dispozici.“

Vychrlila to na něj bez varování a pod tlakem. Jeho srdeční tep kvůli tomu rázem atakoval hranici 120 úderů za minutu. V ústech měl takové sucho, že by se v nich dala skladovat mouka. Dech měl mělký jako dětské brouzda-liště.

„Moment, Zdeničko! Můžete mi to říct ještě jednou?“ poprosil ji radši.

„Jste hrdina, pane doktore! Teď jsme zjistili, že vás tady uštkla prudce jedovatá mamba! Mohl jste bejt už pod drnem, kdybyste si to celý nevyříznul. Možná teď při sezení padáte na jednu stranu, ale hlavní je, že žijete.“

Po takové slovní sprše by se Čeněk jistojistě sesunul do židle, kdyby na ní už prozíravě neseděl. Takhle akorát polkl nasucho.

„Aha... Děkuju vám za zprávu... Ale nejde mi do hlavy, proč jste na to přišli až teď.“

„Protože jsme ji tu dlouho nemohli najít. Vůbec nás nenapadlo, že by se dokázala takhle dobře schovat. Teprve až dneska jsme ji vyšťourali.“

„Vy jste ji taky šťourala? To já bych okamžitě omdlel.“

„Vlastně ji vyšťoural kolega Maňas. Já jenom ječela strachy. On byl ten had stejně mrtvej. V tom chladu tam asi zemřel na zápal plic nebo na něco podobnýho.“

„Tak to jo. Ale já bych omdlel stejně. Děkuju, že jste si na mě vzpomněla a zatelefonovala. Já si snad kvůli tomu hadovi začnu sám sebe vážit.“

„To už jste měl udělat dávno, pane doktore. A pamatujte si, že tady u nás jste pořád vítanej. Sice tu teď máme doktora Pišťeláka, ale ty jeho sedací koupele na malárii a břišní tyfus většinou nezabíraj. Navíc se bohužel spe-

cializuje na mladý holky. Ty dokonce koupe sám osobně. Říká tomu minilázně. Ale nejradši nedělá vůbec nic a vymlouvá se na horko. A co jako čekal od Afriky?“

Jen co Čeněk zavěsil, hned se svěřil Veronice, která ho slyšela telefonovat, a tudíž už byla částečně v obraze. Zářil u toho radostí, jako kdyby právě vynalezl perpetuum mobile.

„Pane doktore, vy se nezdáte! Zasloužíte si vyznamenání za odvalu i za statečnost, nebo aspoň diplom,“ rozplývala se. „Ten váš hrdinský zákrok je rarita a měl by se dostat do Guinnessovy knihy rekordů, nebo aspoň do knihy.“

Čeněkovi její slova lichotila. Se zadostiučiněním ji poslouchal a v duchu doufal, že se to po nemocnici brzo rozkřikne. Chtěl tomu i trochu pomoci, ale nemusel, této role se ochotně ujala sama Veronika.

„Já to tak nenechám!“ zvolala a bouchla do stolu, až naskočil měřič krevního tlaku. „Jdu to rozhlásit po špitálu, ať je na světě aspoň náhka spravedlnost!“

Veronika vyrazila ke dveřím. Čeněk se jí ještě pokusil na oko zastavit. Když ale viděl, že se skutečně zastavila, byť nerada, raději změnil rétoriku:

„Tak víte co? Klidně jděte, když vám to udělá radost. Po tom všem si ji zasloužíte.“

S díky na rtech vypadla z ordinace a Čeněk tu novinu zatelefonoval Lence.

Odpoledne se Čenčkovi rozvibroval mobil. Někdo mu volal z neznámého čísla. Ačkoliv na takové telefonáty normálně nereaguje, tentokrát ho přijal.

„Dobrý den, tady Robert Balada, tisková agentura Os-
tříž. Mluvím s doktorem Čenčkem Dobeškem, který byl
nedávno služebně v Africe?“ vypálil na něj dravý hlas re-
daktora.

Čeněk přitakal.

„Můžete potvrdit, že jste si tam uříznul část hýždí, do
kterých vás uštkla mamba?“ tlačil dál Balada.

Čeněk i to potvrdil. Chvilí si ještě povídali, pak mu re-
daktor poblahopřál k druhým narozeninám a rozloučili se.

„Je dobře, že už to novináři vědí,“ pravila Veronika,
která celou dobu poslouchala, ani nedutala. „Vždyť vy jste
jako Meresjev.“

„Prosím vás! Meresjevovi nesahám ani po kotníky,“
ohradil se.

„To je těžký zjistit, když přišel o obě nohy,“ upozornila
ho.

„Radši zavolejte dalšího pacienta,“ snažil se Čeněk ob-
rátit list, ale stále na něm bylo vidět, jak si svou novou
pozici neskutečně užívá.

Pozitivní vývoj událostí se promítl i do jeho práce. S ta-
kovým úsměvem snad ještě nikdy neordinoval. Mnozí pa-
cienti si mohli myslet, že se posmívá jejich diagnózám.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Pojď ke mně, ty můj hrdino!“ zvolala Lenka a ropřáhla ruce, aby Čeňka mohla obejmout jako vojáka, co se vrátil z fronty, když večer dorazil domů s kyticí pro ni a pizzou pro oba.

Chtěl ji tak odměnit za nervy, které s ním měla kvůli jeho uříznutému zadku, a zároveň si zajistit dostatečně velikou porci jídla k večeři.

Padli si do náruče tak dramaticky, až to málem odnesla pizza, kterou nestačil odložit na stůl.

Jen co se převlékl do domácího, hned v pokoji žhvil počítač, aby mohl na internetu zjistit, jestli se už o něm redaktor Balada někde nezmínil. Prohledával stránky vehementně a dlouho, ale na své jméno narazil jen ve výčtu zaměstnanců nemocnice, ve které pracoval, a na nějakém serveru, kde pacienti hodnotili lékaře. Moc ho zajímalo, kolik dostal hvězdiček, zároveň se ale bál, že jenom jednu. Zvědavost nakonec zvítězila nad strachem

... ČESKO MÁ NOVÉHO HRDINU,
DOKTORA ČENKA DOBEŠKA...
PO UŠTKNUTÍ MAMBOU,
DO HYŽDĚ SI SÁM URŘIZNUL
PŮL PRDELE !

... JSEŠ HRDINA...
TO TĚ POZVU NA HRAD,
PŘIPÍCHNU TI METÁL
NA TU PRDEL !

... JÁ BYCH RADŠÍ
NOVOU PŮLKY ZADKU!

a on přece jenom klikl na svoje jméno. Vyskočilo na něj celkem slušné hodnocení, ale i jeden neslušný komentář: „Tohle je felčar na baterky. Že nedokáže injekcí napíchnout žílu, to bych ještě pochopila, ale on se nestrefí jehlou ani do zadku. Pendepon mi omylem píchnul do stehna! Nedoporučuji! Marie.“

Marně Čeněk přemýšlel, kdy naposled někomu píchal pendepon, a už vůbec si v souvislosti s ním nevybavoval žádnou Marii. Nemohl se ubránit pocitu, že autorkou komentáře je jeho tchyně Marie Košvancová. Měla důvod se mu mstít. Nevzrušoval se, věděl, že s hodnocením na internetu nic neudělá. Pouze si na chvilku představil, jak Košvancové píchá do zadku injekci vitamínu C, která docela obstojně bolí.

„Čeňku, pojď sem, rychle!“ křikla na něj Lenka z kuchyně, kde se dívala na televizní zprávy.

Letěl plavmo vzduchem, div že přitom vybral všechny zatačky, a přistál těsně vedle Lenky, zrovna když moderátor hlásil s dramatickým odérem, že Česko má nového hrdinu. Jelikož se na obrazovce skvěla i fotografie exotického hada, Čeněk i bez nápovědy vytušil, která bije.

„Utekl ze spárů smrti,“ pokračoval moderátor, jak mu velelo čtecí zařízení. „Na setkání s prudce jedovatou mambou zřejmě nikdy nezapomene doktor Čeněk Dobešek, který se chystal ordinovat u afrického Jezera hrochů.“

V koupelně ho uštknul do hýždě jeden z nejjedovatějších hadů vůbec. Smrt si už na něj brousila kosu, ale on zachoval chladnou hlavu. Mambu zahnal do klimatizace a postiženou tkáň si celou sám vyřízl skalpelem. Sice zůstal ležet v tratolišti krve, ale živý. Taková samoléčba je v medicíně poměrně vzácná. Podobně se zachoval například Leonid Rogozov, který si v Antarktidě roku 1961 sám vyoperoval slepé střevo.“

Redaktor následně přehrál několik vět, které mu řekl Čeněk po telefonu.

Vše potvrdila z Afriky Zdeňka Radobejlová a jako bonus vyličila gejzíry krve, které z Čenka po řezu vyvěraly, i likvidaci kontaminované porce masa. Reportáž doplnila Čenčkova fotografie z internetových stránek nemocnice s redaktorovým komentářem: „Doktor Dobešek dokázal amputací vlastní zadnice, že je nejen šikovný, odvážný a statečný, ale i pohotový. Přestože o něm jistá Marie napsala na internetu, že se neumí strefit injekcí ani do zadku.“

„Vidíš,“ nechala se slyšet Lenka a Čenka políbila, když už ho měla po ruce. „A ty sis přitom tak nevěřil.“

Čeněk se jako hrdina cítil poněkud zaskočený, i když se mu jeho nová společenská pozice líbila. Falešná skromnost mu velela závažnost případu jako shodit, a tak jen mávl rukou: „Ale prosím tě, taková blbost.“

„Blbost?“ podivila se Lenka. „Dyť jsi tam nechal půl kila zadního! Jsi čistokrevnej hrdina! Přesnej opak podvodníka, se kterým jsem chodila před tebou. Nabízela lidem levnější energii, ovšem bez DPH. Nesnáším podvodníky. Já si potřebuju člověka vážit, abych ho mohla mít ráda.“

Čeňka ta lichotka prudce zahřála u srdce. Z toho žáru uvnitř mu snad ohořely chlopně i aorta. A to ještě ten večer nebyl konec. V tom nejlepším mu zazvonil mobil. Volala Marie Košovcová!

„Čeňčku, tos nám ale neřekl, žeš v Africe takhle zaválel. To jsme nevěděly,“ rozněžnila se přesladce, jen co to zvedl. „Dovol, abych ti pogratalovala. Ale že to asi musela bejt bolest, co? Ne že bych si to dokázala představit. Já si toho v životě nestihla moc uříznout, akorát bradavici, když mi bylo deset. Pálilo to a krve teklo jako z vola.“ Pak se zcela mimoběžně zeptala: „Kdy přijdeš domů?“

Čeňka ta otázka zaskočila. Na vteřinu ho vrátila do doby, kdy musel poslouchat její a Zuzanino sekýrování. Jako kdyby ho Marie chtěla nějakým podlým kouzlem vcucnout zpátky do jejich života, kam už dávno nepatřil. Zachránil ho pohled na Lenku, která seděla vedle něj. Všechno si srovnal v hlavě, úlevně se na ni usmál a začal si s Košovcovou hrát jako kočka s myší.

„Ale já už doma jsem. Musela jste si mě s někým splést.“

„Buď rozumněj,“ držela se svého kurzu. „Ta tvoje le-tuška bude určitě každou chvíli někde v tramtárii, kdež-to Zuzana skoro vůbec nevytáhne paty z domu, jen aby mohla udržovat oheň v rodinném krbu.“

„K ohni bych ji radši nepouštěl. Pamatuju si, jak jed-nou zapomněla, že převažuje mlíko, a málem jsme museli volat hasiče.“

„Nemusíš mě hned chytat za slovo. Ale rozmyslet by sis to měl. Jsme přece stále tvoje rodina a vždycky budeme.“

„Já už rozmyšlenej jsem. Ale zajímá mě jiná věc. Píchal jsem vám někdy pendepon? Nějak si to nevybavuju. Mů-žete mi pomoci? Píchal?“

Košvancová najednou nemohla popadnout dech. Něco takového se jí naposledy stalo, když ji jako malou holku přistihli v samoobsluze, jak krade žužu.

„Pendepon? A proč se ptáš?“ vylezlo z ní konečně.

„Jen by mě zajímalo, jestli mi to šlo. Nic víc.“

„Těžko ti můžu odpovědět, když jsi mi žádnou injekci nikdy nepíchal!“ prohlásila už zase sebevědomě.

Omluvil se jí, že má ještě práci, a zavěsil.

Tou prací myslel tulení se k Lence. Byla to práce ne-odkladná, povznášející a pro oba rozhodně nezbytná a zdravá.

Před spaním ještě znovu zkontroloval své hodnocení na internetu. Ne že by se chtěl nějak opájet těmi čtyřmi

JIŘÍ RŮŽIČKA

hvězdičkami, co mu jeho pacienti v průměru nasázeli. Ale něco tušil. A opravdu! Kritický komentář zmizel a hvězdiček bylo najednou pět!

Tak to přece jenom byla ona, pomyslel si a pocítil příslib satisfakce, jako rybář, kterému se právě pohnul splávek.